

پویش مردمی رنگ آمیزی قبور شهدای خواجه ربیع با حضور پرشور نوجوانان و جوانان بسیجی برگزار شد

فرا تر از زیبایی

محمدرضا فیضی هفته پیش در آرامگاه خواجه ربیع، جایی که سنگ های مزار شهدا گواهی می دهند بر سال های خون و حماسه، نوجوانان و جوانانی حاضر شدند تا با قلم مو، نام شهدا را بر سنگ مزارشان جلوه دهند. پویشی که تنها هدفش زیبا کردن سنگ ها نبود، بلکه جانی تازه دمیدن در فرهنگ ایثار بود.

● طرحی برای پاسداشت شهدا

هفته پیش آرامگاه خواجه ربیع، صحنه یکی از زیباترین جلوه های کار جمعی و فرهنگ سازی بود. کانون شهدای جبهه مقاومت و دفاع مقدس به مدیریت فرزاد پورفائز، پویش مردمی رنگ آمیزی قبور شهدا را برگزار کرد و نزدیک به صد نفر از بسیجیان دانش آموز از نواحی مختلف، به ویژه ناحیه پاسروناحیه میثم در این برنامه شرکت کردند.

این پویش که با مشارکت پایگاه های فعال بسیج مساجد و دانش آموزی روبه روشد، با هدف احیای جلوه های بصری مزار شهدا و زنده نگه داشتن یاد ایثارگری ها انجام شد. پورفائز می گوید: وقتی دیدیم بعضی از سنگ مزارها رنگ و جلای اولیه شان را از دست داده اند، احساس کردیم وظیفه ماست که دستی به سر و روی این قبور بکشیم؛ نه فقط به خاطر ظاهرش، بلکه برای حرمت خون پاکشان.

با دست خودش رنگ می زند، تا مدت ها نام آن شهید را از یاد نخواهد برد. به گفته برگزارکنندگان، برنامه های بعدی این پویش در قالب اردوهای جهادی و فرهنگی ادامه خواهد یافت، زیرا نوجوانان خودشان پیگیر ادامه مسیر شده اند.

● نوجوانانی با دل های رنگی

سمیرا قلی خانی، از بسیجیان پایگاه بنت الهدی در جاده سیمان، روایت می کند: وقتی بچه های پایگاه برای زیارت قبور آمده بودند، دیدند که رنگ سنگ ها رفته است و دیگر جلوه سابق را ندارد. وقتی پیشنهاد رنگ آمیزی داده شد، همه استقبال کردند. قلی خانی همچنین می گوید که حضور مردم و خانواده شهدا در محل، به آن ها روحیه داد؛ در حاشیه این طرح بسیاری از شهروندان وقتی ما را مشغول رنگ آمیزی می دیدند، کارمان را تحسین می کردند و برخی از خانواده ها هم می خواستند خودشان با دست خود، نام شهیدشان را رنگ کنند. آن صحنه ها واقعا اثرگذار بود.

او همچنین از تغییر نظر همسر یکی از خانم های بسیجی یاد می کند که ابتدا مخالف حضور در پویش بود اما با دیدن فضا، نه تنها همراه شد، بلکه گفت: در برنامه های بعدی جهادی، خودم و خانواده ام شرکت می کنیم.

● ادامه دار بودن طرح

به گفته پورفائز در اجرای این پویش، متولیان آرامگاه خواجه ربیع نقش مهمی داشتند؛ آن ها زیرساخت های لازم برای اجرای کار از جمله تهیه رنگ، قلم مو و مواد اولیه را فراهم کردند. هم زمان نواحی بسیج نیز مسئولیت پذیری و پشتیبانی اجرایی را بر عهده گرفتند تا کار به شکل منظمی جلو برود.

مدیر کانون شهدای جبهه مقاومت و دفاع مقدس تأکید می کند این برنامه، آغازی برای مجموعه ای از اقدامات فرهنگی مشابه است؛ «این کارها فرا تر از زیباسازی است؛ ما داریم یک فرهنگ را زنده نگه می داریم. معتقدیم نوجوانی که پای سنگ قبر شهید

یک پیشنهاد دوستانه، بانی ورود قهرمان رزمی کار به دنیای ورزش شد

۱۸ سالگی برای آغاز ورزش حرفه ای دیر نیست

تکنیک ها، حرکات بدن سازی، نرمش های هوازی و... همین سختی ها باعث شده است خیلی ها چند ماه پیشتر دوام نیاورند و این رشته را رها کنند؛ مثل دوستم که با هم شروع کرده بودیم.

● چند روز در هفته و کجا تمرین می کنی؟

تمریناتم شش روز در هفته، صبح ها در ساعت ۶ در بوستان بهشت یا ملت زیر نظر استاد حسینیان است که چندین دوره مقام قهرمانی در سطح آسیا و جهان را کسب کرده است. عصرها بعد از کار و استراحت مختصر، دوباره در خانه یا پارک تمرین می کنم.

● احکام و مدال های قهرمانی ات، مربوط به دو رشته است؛ کیک بوکسینگ و کاراته.

بله، زیر نظر استادم هر دو رشته را با هم ادامه می دهم. کمر بند مشکی دارم و در هر دو تایشان طلای کشوری را به دست آورده ام. یکی مربوط به پارسال است، دیگری اردیبهشت امسال.

● گفتی سر کار می روی. به چه حرفه ای مشغول هستی؟

بعد از تمرین های ورزشی، ساعت ۸ می روم به یک کارگاه خیاطی در محله شهید قربانی و تا ساعت ۱۴، به عنوان راسته دوز کار می کنم.

● همکارانت خبر دارند که رزمی کار و قهرمان کشوری هستی؟

فضای محیط و درک نشدن هنرهای رزمی باعث شده است به کسی چیزی نگویم. فکر می کنند که این رشته آینده ندارد.

● به نظر خودت آینده دارد؟

معلوم است که دارد. فعلا دغدغه ام ورزش قهرمانی است. امیدوارم در رقابت های آسیایی که احتمالا تا پایان سال برگزار می شود و در مسابقات انتخابی اش، رتبه اول را به دست آوردم، بتوانم شرکت کنم و با به دست آوردن افتخار، در آینده به عرصه مربیگری هم وارد شوم.

نیست. با تلاش خیلی زیاد و پیوسته، تا الان این را ثابت کرده ام. درباره درک نشدن علاقه ام هم با این قضیه کنار آمده ام.

● با این حساب از حمایت و تشویق برای تلاش ها و موفقیت های هم خبری نیست. با چه انگیزه ای این رشته دشوار را ادامه می دهی؟

من این رشته را به خاطر دل خودم ادامه می دهم. دلم نمی خواهد وقتی به عقب نگاه می کنم به خودم بگویم جازدی. مشوق اصلی ام استادم است که از عملکردم راضی است و پیشرفت را در یک و نیم سال اخیر، مدیونش هستم.

● کدام ویژگی هنرهای رزمی تو را تا این حد علاقه مند کرده است؟ سخت بودنش برای لذت بخش است؛ تمرین

فرزانه شهماز نتیجه کنکور ۱۴۰۱ برای

اسماقنبری، شهروند محله شهید قربانی رضایت بخش نبود. در این شرایط، پیشنهاد یکی از دوستانش برای شرکت در کلاس ورزش تاپستانی، گزینه خوبی بود برای رفع خستگی و شاید هم یک جور وقت گذرانی سالم. وقتی برای اولین بار در کلاس کیک بوکسینگ شرکت کرد، شنناختش از این رشته و دیگر هنرهای رزمی، هیچ بود. او حتی تصویرش را هم نمی کرد آن قدر شیفته این رشته شد که کسب مدال در مسابقات جهانی به بزرگ ترین رؤیای ورزشی اش تبدیل شود. کسب مدال های طلا در مسابقات کشوری کیک بوکسینگ و نیز کاراته، می گوید که تا تبدیل این رؤیا به خاطره، راهی نمانده است.

● نظرت درباره هجده سالگی به عنوان سن ورودت به دنیای ورزش چیست؟

خیلی ها گفتند دیر است. بعضی ها هم گفتند و هنوز هم می گویند که دختر را چه به رشته های رزمی! اطرافیانم متوجه سختی های این رشته نیستند و تصورشان این است تمرین های نفس گیری که انجام می دهم، چیزی در حد تفریح و خوش گذرانی است.

● کسی از خانواده، دوستان و آشنایان، اهل ورزش رزمی هست؟

هیچ کس. در کل، ورزش در محیطی که من در آن زندگی می کنم، اولویت ندارد و همه به دنبال کار و پول هستند.

● واکنشت به این اظهار نظرها چیست؟

به این صحبت ها توجه نمی کنم. به نظر من هجده سالگی برای شروع ورزش حرفه ای دیر

